

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
DSPA-140 - 20(3)/08

Warszawa, 19 marca 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Przekazuję przyjęte przez **Radę Ministrów stanowisko** wobec poselskiego projektu ustawy:

**- o zmianie ustawy o kulturze fizycznej
(druk nr 167).**

Jednocześnie informuję, że Rada Ministrów upoważniła Ministra Sportu i Turystyki do reprezentowania Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych.

(-) Donald Tusk

Stanowisko Rządu do poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej (druk nr 167)

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej przewiduje, zmianę w art. 23b ww. ustawy w takim zakresie, że świadczenie pieniężne z budżetu państwa przysługiwałoby również reprezentantom Polski, którzy od 1972 r. zdobyli co najmniej jeden medal w ruchu i igrzyskach paraolimpijskich. Tożsame świadczenie przysługiwałoby również reprezentantom Polski na zimowych lub letnich igrzyskach głuchych którzy zdobyli co najmniej jeden medal – bez względu na okres odbycia tych zawodów.

Jako uzasadnienie proponowanych zmian wskazuje się, że od 1960 r. rozgrywane są w tzw. latach olimpijskich Igrzyska Paraolimpijskie dla inwalidów. Sportowcy pełnosprawni – medaliści olimpijscy, po zakończeniu kariery sportowej i ukończeniu 35 roku życia otrzymują od Państwa dożywotnie świadczenie. Świadczenia takie dzięki uchwalonej w 2006 r. nowelizacji ustawy o kulturze fizycznej otrzymują również sportowcy niepełnosprawni - medaliści Igrzysk Paraolimpijskich, którzy ukończyli 40 rok życia. Jednak nie wszyscy, gdyż nowelizacja z 2006 r. objęła jedynie niepełnosprawnych sportowców, którzy zdobywali medale na tych imprezach sportowych od 1992 r.

Ponadto wnioskodawcy zauważają, że w systemie rywalizacji międzynarodowej określanym jako „igrzyska paraolimpijskie” polscy sportowcy startowali od 1972 r., jednak zawody te nie posiadały oficjalnej nazwy „igrzyska paraolimpijskie”. W związku z powyższym, poselski projekt ustawy przewiduje, że dożywotnie świadczenie otrzymywać będą również sportowcy niepełnosprawni, którzy zdobyli co najmniej jeden medal w ruchu i igrzyskach paraolimpijskich od 1972 r. Tożsame uzasadnienie dotyczy również igrzysk głuchych, gdyż zawody te odbywały się również przed 2001 r.

Biorąc pod uwagę powyższe należy przedstawić co następuje:

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej stwarza możliwość sportowcom niepełnosprawnym - medalistom igrzysk paraolimpijskich od pierwszego udziału zawodników polskich w ruchu paraolimpijskim, tj. od 1972 roku, a także medalistom igrzysk olimpijskich głuchych od początku istnienia ruchu olimpijskiego głuchych, tj. od 1924 roku, otrzymywania świadczeń pieniężnych. Po raz pierwszy letnie zawody dla osób niepełnosprawnych rozegrano w 1960 roku, a zimowe w 1976 roku. Tak więc historia światowego ruchu paraolimpijskiego w sportach letnich datuje się od roku 1960, a w sportach zimowych od roku 1976.

Jednakże znaczne zinstytucjonalizowanie ruchu paraolimpijskiego rozpoczęło się od 1989 r., tj. od powstania Międzynarodowego Komitetu Paraolimpijskiego (IPC), koordynującego wszystkie sprawy związane z Igrzyskami Paraolimpijskimi. Zawody organizowane do 1988 roku nosiły różne nazwy i dotyczyły m.in. tylko

jednej grupy niepełnosprawności, np. w Igrzyskach w Heidelbergu w 1972 roku brali udział wyłącznie sportowcy z grupy paraplegii i polio.

Po powstaniu Międzynarodowego Komitetu Paraolimpijskiego:

- zmienione zostały regulaminy, które zapewniły m.in. pełną obsadę zawodników w rozgrywanej konkurencji,
- wprowadzono systemy kwalifikacyjne do igrzysk, tzn. ustalono zasady uczestnictwa w igrzyskach, których warunkiem startu jest m.in. uzyskanie pewnych minimum kwalifikacyjnych w poszczególnych dyscyplinach sportu,
- uporządkowano zasady współzawodnictwa sportowego, uniemożliwiające zdobywanie dużej liczby medali przez jednego zawodnika w kilku konkurencjach, często z bardzo nieliczną obsadą (dwie lub trzy osoby),
- uporządkowano przepisy w różnych dyscyplinach sportowych,
- wprowadzono udział wszystkich rodzajów schorzeń (amputacje, porażenia narządu ruchu, porażenia mózgowo, schorzenia narządu wzroku - niewidomi i niedowidzący).

W związku z czym, zmieniając zapisy ustawy, należy wziąć pod uwagę, że Igrzyska podlegają ciągłej ewolucji a ruch paraolimpijski rozwija się w świecie niezwykle dynamicznie. Wzrasta poziom i standardy wyników sportowców niepełnosprawnych. Wzrasta liczba startujących zawodników w igrzyskach, liczba krajów uczestniczących - przybywa dyscyplin i konkurencji. Zostały zmienione i udoskonalone systemy klasyfikacji medycznych, tzn. podział zawodników niepełnosprawnych na grupy niepełnosprawności według rozpoznania lekarskiego i badania medycznego, systemy kwalifikacyjne i zasady uczestnictwa w igrzyskach, których warunkiem startu jest m.in. uzyskanie pewnych minimum kwalifikacyjnych w poszczególnych dyscyplinach sportu.

Należy podkreślić, że poza Polską, świadczenia pieniężne wypłacane są tylko w Meksyku. Świadczenia otrzymują paraolimpijczycy po zakończeniu kariery sportowej w wysokości około 1.000,00 USD miesięcznie.

Wskazany projekt ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej przewiduje udzielanie świadczeń pieniężnych dla paraolimpijczyków i głuchych olimpijczyków, którzy zdobyli medale od początku istnienia ruchu paraolimpijskiego i ruchu olimpijskiego głuchych, nie uwzględnia jednak wyżej przedstawionych przesłanek.

Ocena skutków finansowych poselskiego projektu ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej.

Aktualnie uprawnionych do otrzymywania świadczeń, na podstawie art. 23 b ustawy o kulturze fizycznej, jest 30 osób. Skutki finansowe wypłaty świadczeń w 2007 roku wyniosły 790 269,00 zł. Przewiduje się, że przyjęcie poselskiego projektu ustawy spowoduje obciążenie budżetu państwa w wysokości ok. 6 282 558 zł. rocznie. Świadczenia objęłyby 141 paraolimpijczyków i 74 głuchych olimpijczyków - razem 215 osób.

W planie realizacji zadań Ministerstwa Sportu i Turystyki na 2008 rok w dziale 926 – kultura fizyczna i sport, na ww. świadczenia pieniężne zarezerwowane są środki z budżetu państwa w wysokości 921 000,00 zł.

Poselski projekt ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej nie wskazuje dodatkowych źródeł finansowania.

Przedstawiając powyższe, biorąc pod uwagę negatywne przesłanki o charakterze merytorycznym, jak i znaczne, nie znajdujące pokrycia w budżecie państwa skutki finansowe, Rząd nie udziela poparcia poselskiemu projektowi ustawy o zmianie ustawy o kulturze fizycznej.